

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

Identificació de l'expedient

Resolució del procediment sancionador núm. PS 33/2019, referent a la Direcció General de Joventut del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies.

Antecedents

1. En data 12/04/2019 va tenir entrada a l'Autoritat un escrit pel qual una persona formulava una denúncia contra la Direcció General de Joventut del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies (en endavant, la DGJ), amb motiu d'un presumpte incompliment de la normativa sobre protecció de dades de caràcter personal. En concret, la persona denunciant -adscribita a la dita DGJ- es queixava de la utilització de la seva adreça de correu corporatiu per a assumptes aliens al lloc de treball que ocupa; en paraules de la persona denunciant, per *“assumpes que no tenen a veure amb la feina”*.

La persona denunciant, per tal d'acreditar els fets abans exposats, aportava la còpia d'un correu electrònic remès a diferents persones el dia (...)/2019 a les 13:00 hores, des de l'adreça de correu corporatiu d'una persona treballadora de la DGJ amb l'assumpte *“Caixa de Solidaritat per pagar Fiança solidària 30 encausats 1-O”*, en el qual s'animava a les persones receptores a fer aportacions a la *“Caixa de Solidaritat” [que] permet fer front a despeses jurídiques i/o responsabilitats econòmiques que reben persones físiques com a conseqüència de la seva participació en accions cíviqves, pacífiques, no-violentes i democràtiques emmarcades en el procés cap a la independència”*.

2. L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (núm. IP 118/2019), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, i l'article 55.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (d'ara endavant, LPAC), per determinar si els fets eren susceptibles de motivar la incoació d'un procediment sancionador, la identificació de la persona o persones que en poguessin ser responsables i les circumstàncies rellevants que hi concorrien.

3. En aquesta fase d'informació, en data 25/04/2019 es va requerir la DGJ perquè informés sobre les circumstàncies que haurien propiciat l'enviament del correu electrònic objecte de denúncia; i, si s'escau, exposés les raons que haurien justificat aquest enviament a les persones treballadores adscribites a la DGJ que allà hi consten.

4. En data 08/05/2019, la DGJ va respondre el requeriment esmentat a través d'escrit en què exposava el següent:

- Que *“la DGJ no va intervenir en l'enviament de correu electrònic en qüestió i que per tant, les circumstàncies que van propiciar-ne l'enviament li són alienes. És a dir, que la DGJ no va donar cap instrucció ni va fer cap mena de suggeriment a la persona treballadora de la DGJ”*

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

perquè enviés el correu objecte de denúncia a les adreces corporatives de companys adscrits a la DGJ”.

- *Que “la DGJ li ha recordat a la persona treballadora la importància de complir amb la normativa de protecció de dades per part de tots els treballadors públics, i en particular, d’actuar sempre d’acord amb la Instrucció 3/2018, sobre l’ús de les tecnologies de la informació i la comunicació a l’Administració de la Generalitat”. Que “la persona treballadora assumeix la responsabilitat de l’enviament del correu en qüestió títol personal”*
- *Que “la persona treballadora també ha manifestat que des de la seva adreça corporativa no enviarà cap altre correu que pugui considerar-se que no té relació amb la feina (...). També ha expressat que essent conscient que no hauria d’haver enviat el correu en qüestió, ha decidit disculpar-se presencialment amb tots els companys que el van rebre”.*

La DGJ aportava una còpia de la Instrucció 3/2018, la qual determina al seu punt 8.5 de l’apartat “Ús del correu electrònic” el següent:

“El personal pot fer un ús privat del correu electrònic corporatiu sempre que es faci de manera excepcional, no abusiva i circumstancial i a l’efecte d’atendre assumptes inexcusables que evitin l’absència del lloc de treball o que facilitin la conciliació de la vida familiar i laboral. En cap cas es podrà utilitzar el correu electrònic per desenvolupar activitats privades la compatibilitat de les quals hagi estat autoritzada”.

5. En data 17/10/2019, la directora de l’Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar un procediment sancionador contra la DGJ per una presumpta infracció prevista a l’article 83.5.a), en relació a l’article 5.1.b); ambdós del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27/4, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d’aquestes (en endavant, RGPD).

Aquest acord d’iniciació es va notificar a l’entitat imputada en data 28/10/2019.

6. En data 07/11/2019, la DGJ va formular al·legacions a l’acord d’iniciació.

7. En data 23/12/2019, la instructora d’aquest procediment va formular una proposta de resolució, per la qual proposava que la directora de l’Autoritat Catalana de Protecció de Dades amonestés la DGJ com a responsable d’una infracció prevista a l’article 83.5.a) en relació amb l’article 5.1.b), ambdós de l’RGPD.

Aquesta proposta de resolució es va notificar en data 23/12/2019 i es concedia un termini de 10 dies per formular al·legacions.

8. En data 09/01/2020, l’entitat imputada va presentar un escrit d’al·legacions a la proposta de resolució.

Fets provats

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment, es consideren acreditats els fets que es detallen a continuació.

El dia (...) /2019, una persona adscrita a la DGJ va remetre des del seu compte de correu corporatiu a les adreces corporatives de diferents persones -qui també prestaven servei a la dita DG-, un correu electrònic que en absolut no estava vinculat a qüestions relacionades amb l'àmbit laboral. En concret, en aquest correu, identificat amb l'assumpte "*Caixa de Solidaritat per pagar Fiança solidària 30 encausats 1-O*", s'animava a les persones receptores a fer aportacions a la "*Caixa de Solidaritat*" [que] permet fer front a despeses jurídiques i/o responsabilitats econòmiques que reben persones físiques com a conseqüència de la seva participació en accions cíviqves, pacífiques, no-violentes i democràtiques emmarcades en el procés cap a la independència".

Fonaments de dret

1. Són d'aplicació a aquest procediment el que preveuen l'LPAC, i l'article 15 del Decret 278/1993, segons el que preveu la DT 2a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. De conformitat amb els articles 5 i 8 de la Llei 32/2010, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

2. L'entitat imputada ha formulat al·legacions tant a l'acord d'iniciació com a la proposta de resolució. Les primeres ja es va analitzar en la proposta de resolució, però tot i això es considera procedent esmentar-les aquí ja que han estat reiterades novament en l'escrit formulat per la DGJ davant la proposta de resolució. Tot seguit s'analitzen, doncs, el conjunt d'al·legacions formulades per l'entitat imputada en el si d'aquest procediment.

En les seves al·legacions la DGJ sosté que va actuar en tot moment "*amb la diligència exigible en compliment de la normativa de protecció de dades*", afirmació de la qual es desprèn que basaria les seves al·legacions en la seva manca de culpabilitat, manca que fonamenta en els següents elements: a) que "*la DGJ no va intervenir ni directament ni indirecta en l'enviament del correu electrònic en qüestió. Que no va donar cap instrucció, indicació ni suggeriment a la persona treballadora de la DGJ perquè l'elaborés i/o l'enviés a les adreces corporatives*", b) que tant bon punt la DGJ va conèixer els fets, "*es va recordar a la persona treballadora la importància de complir amb la normativa de protecció de dades per part de tots els treballadors públics*", c) que "*la persona treballadora va assumir la responsabilitat de l'enviament del correu a títol personal i va confirmar que no va rebre cap instrucció per part del seu superior jeràrquic ni directius de la DGJ*"; i, d) que "*la DGJ actua amb la diligència exigible en matèria de protecció de dades, formant als treballadors*", en definitiva, que "*s'ha posat de manifest que en tot moment que -de manera prèvia a l'enviament i amb posterioritat - la DGJ ha actuat de conformitat amb la normativa de protecció de dades i amb la diligència exigible com a responsable del tractament*".

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

Per tal d'acreditar l'anterior, la DGJ aportava un llistat de la formació en protecció de dades que el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies ha impartit al seu personal durant els anys 2018 i 2019.

En efecte, tal com addueix la DGJ, la comissió de la infracció aquí imputada seria materialment atribuïble a una persona concreta que presta serveis a la dita DGJ. Ara bé, segons el sistema de responsabilitat previst a l'RGPD i particularment a l'article 70 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i garantia dels drets digitals (en endavant, LOPDGDD), la responsabilitat per les infraccions a la normativa de protecció de dades recau, entre d'altres, sobre els responsables dels tractaments, i no sobre les persones que presten servei a l'organització. En concret, l'esmentat article 70 de l'LOPDGDD estableix que:

“Subjectes responsables.

1. Estan subjectes al règim sancionador que estableixen el Reglament (UE) 2016/679 i aquesta Llei orgànica:

a) Els responsables dels tractaments.

Així les coses, d'acord amb el règim de responsabilitat previst a la normativa de protecció de dades i des de l'òptica del dret a la protecció de dades personals, el responsable dels fets que es consideren provats és de la DGJ, atesa la seva condició de responsable del tractament en relació amb el qual s'ha comés la infracció que aquí s'imputa.

Certament, el principi de culpabilitat, és a dir, la necessitat que existeixi dol o culpa en l'acció punitiva, és plenament aplicable al dret administratiu sancionador, d'acord amb el que preveu l'article 28 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic. Aquesta necessitat de culpabilitat com element constitutiu de la infracció administrativa ha estat expressament reconeguda pel Tribunal Constitucional en la seva sentència 76/1990. No obstant això, també cal assenyalar que el Tribunal Constitucional reconeix, en aquesta mateixa sentència, que la recepció dels principis constitucionals de l'ordre penal en el dret administratiu sancionador no pot fer-se mecànicament i sense matisos, això és, sense ponderar els aspectes que diferencien a un i altre sector de l'ordenament jurídic. Partint, doncs, d'aquesta premissa, s'analitzarà seguidament la qüestió de la responsabilitat de les persones jurídiques, en concret, la seva responsabilitat envers els actes dels seus empleats.

El Tribunal Suprem ha establert la responsabilitat de la persona jurídica en aquests casos, atenent a l'existència d'una culpa *“in eligendo”* o *“in vigilando”*. Així, en la STS de 28/11/1989, relativa a una sanció imposada per vulneració d'un Reglament Municipal en matèria de mercats centrals, el Tribunal argumentava el següent:

“Por esto el citado artículo 68 del Reglamento establece la responsabilidad administrativa directa del usuario o concesionario por las faltas de esta naturaleza (contrarias al Reglamento) que cometan los empleados o familiares a su servicio; precepto que tiene su cobertura en las facultades municipales de organizar el funcionamiento del servicio público del mercado y al que no le son de aplicación los principios penales que indebidamente le aplica la sentencia apelada

para proclamar su ineficacia; *residiendo el correcto fundamento de la responsabilidad administrativa del empresario por las faltas de los empleados o familiares a su servicio y cometidas con ocasión de prestarlo, en la culpa «in eligendo» o/y en la «in vigilando», con arraigo milenario en el derecho común, como dice la Sentencia de la antigua Sala 3.ª de este Alto Tribunal de 29 de abril de 1988; de la misma manera que, y con el mismo fundamento, la jurisprudencia declara con carácter general en el ámbito del derecho administrativo sancionador, la responsabilidad de las personas jurídicas por la actuación de sus dependientes y empleados.»*

És cert que la jurisprudència del Tribunal Suprem en algun moment no va estar del tot pacífica pel que fa a la responsabilitat de les persones jurídiques. No obstant això, la controvèrsia va quedar definitivament resolta ja fa molts anys, amb la Sentència del Tribunal Constitucional núm. 276/1991, en què el més alt intèrpret de la Constitució es pronunciava en els termes següents:

“Al respecto, debemos recordar ahora que si bien es cierto que este Tribunal Constitucional ha declarado reiteradamente que los principios inspiradores del orden penal son de aplicación, con ciertos matices, al Derecho administrativo sancionador, dado que ambos son manifestaciones del ordenamiento punitivo del Estado -STC 18/1987 por todas-, no lo es menos que también hemos aludido a la cautela con la que conviene operar cuando de trasladar garantías constitucionales extraídas del orden penal al derecho administrativo sancionador se trata. Esta operación no puede hacerse de forma automática, porque la aplicación de dichas garantías al procedimiento administrativo sólo es posible en la medida en que resulten compatibles con su naturaleza -STC 22/1990-. En concreto, sobre la culpa, este Tribunal ha declarado que, en efecto, la Constitución Española consagra sin duda el principio de culpabilidad como principio estructural básico del Derecho penal y ha añadido que, sin embargo, la consagración constitucional de este principio no implica en modo alguno que la Constitución haya convertido en norma un determinado modo de entenderlo -STC 150/1991-. Este principio de culpabilidad rige también en materia de infracciones administrativas, pues en la medida en que la sanción de dicha infracción es una de las manifestaciones del ius puniendi del Estado resulta inadmisibile en nuestro ordenamiento un régimen de responsabilidad objetiva o sin culpa -STC 76/1990-. Incluso este Tribunal ha calificado de «correcto» el principio de la responsabilidad personal por hechos propios -principio de la personalidad de la pena o sanción- (STC 219/1988). Todo ello, sin embargo, no impide que nuestro Derecho administrativo admita la responsabilidad directa de las personas jurídicas, reconociéndoles, pues, capacidad infractora. Esto no significa, en absoluto, que para el caso de las infracciones administrativas cometidas por personas jurídicas se haya suprimido el elemento subjetivo de la culpa, sino simplemente que ese principio se ha de aplicar necesariamente de forma distinta a como se hace respecto de las personas físicas. Esta construcción distinta de la imputabilidad de la autoría de la infracción a la persona jurídica nace de la propia naturaleza de ficción jurídica a la que responden estos sujetos. Falta en ellos el elemento volitivo en sentido estricto, pero no la capacidad de infringir las normas a las que están sometidos.

Així doncs, pel que fa a la responsabilitat de les persones jurídiques en relació amb l'actuació dels seus empleats, s'ha d'estar al que ha resolt el Tribunal Constitucional, el qual s'ha inclinat

per la tesi de l'existència d'una culpa *in eligendo* o *in vigilando* per part de la persona jurídica en aquests casos.

Recollint la doctrina del Tribunal Constitucional en relació a la culpabilitat de les persones jurídiques, el Tribunal Suprem es pronuncia en els termes següents a la Sentència de data 15/04/1996:

“Conforme a esta última doctrina jurisprudencial, las entidades bancarias y crediticias son responsables administrativamente por la negligencia de sus empleados en el uso de las medidas de seguridad obligatoriamente instaladas en cumplimiento de las disposiciones vigentes, salvo cuando tal proceder no es consecuencia de la desatención sino de circunstancias o situaciones de riesgo personal grave para los propios empleados o terceras personas. Ni el principio de tipicidad de la infracción ni el de personalidad de la sanción se vulneran con tal interpretación porque, en el ámbito del Derecho Administrativo sancionador, las personas jurídicas pueden incurrir en responsabilidad por la actuación de sus dependientes, sin que puedan excusarse, como regla, en la conducta observada por éstos.”

El art. 9 del Real Decreto Ley 3/1979 refiere el incumplimiento de las normas de seguridad a las empresas, es decir, al titular de las mismas, no a sus dependientes o empleados, que caso de no atender las instrucciones impartidas por aquél sobre el cumplimiento de las normas de seguridad podrían incurrir en responsabilidad, pero no frente a la Administración, sino frente a su principal. Las sentencias antes citadas expresan que la doctrina expuesta no supone una preterición de los principios de culpabilidad o de imputabilidad sino su acomodación a la eficacia de la obligación legal de cumplir las medidas de seguridad impuestas a las empresas, deber que arrastra, en caso de incumplimiento, la correspondiente responsabilidad para el titular de las mismas, aunque tenga su origen en la actuación de los empleados a quienes el empresario hubiese encomendado su efectiva puesta en práctica, responsabilidad directa que cobra mayor sentido cuando el titular de la empresa es una persona jurídica, constreñida, por exigencias de su propia naturaleza, a actuar por medio de personas físicas. solución propugnada también por la Sentencia del Tribunal Constitucional 246/1991, de 19 diciembre, cuya doctrina ha sido, en gran medida, determinante del cambio de orientación de la jurisprudencia de este Tribunal Supremo, al romper con la tesis sostenida por la sentencia apelada con fundamento en la jurisprudencia anterior que la misma cita, al igual que hace en su escrito de alegaciones la representación procesal de la entidad bancaria apelada.”

També resulta d'interès al respecte la sentència núm. 339/2010, de 26/11/2010 (RCA núm. 52/10, procediment ordinari) dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Barcelona, per la qual es confirma la Resolució sancionadora dictada per aquesta Autoritat en data 26/11/2009, en la que es declarava a una Administració Pública responsable de la infracció greu prevista a l'article 44.3.g), en relació amb l'article 10, ambdós de l'actualment derogada Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, pel fet que un empleat seu havia revelat informació sobre infraccions de trànsit que constaven en el sistema de gestió de multes.

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

“El responsable del fichero es el Ayuntamiento, organismo al que se le exige el deber de guardar secreto ex art. 10 de la LOPD. Esta Administración impone las sanciones en materia de tráfico, a través de sus agentes y órganos, recoge la información para poder tramitar los expedientes. En el presente caso, pues, se sanciona el incumplimiento del deber de secreto por parte del Ayuntamiento, por no haber garantizado la confidencialidad en un asunto tramitado por el Ayuntamiento, permitiendo que la información de carácter personal llegase a terceras personas no legitimadas.”

I per acabar, també resulta il·lustrativa la recent sentència de l'Audiència Nacional de 22/02/2019. En aquest cas, l'entitat recurrent -que havia estat sancionada per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades- sustentava el seu recurs, entre d'altres, en la vulneració del principi de culpabilitat i argüïa a aquest respecte que *“se formó a las personas que iban a realizar las visitas y se les proporcionó materiales sobre cómo debían comportarse. En todo momento se fijó como objetivo el cumplimiento de la LOPD, y se prohibía la recogida de dato de carácter personal alguno, salvo que el afectado así lo consintiera, y los únicos datos que debían recogerse eran los que constaban en el Formulario. La AEPD, sin motivar la concurrencia de culpabilidad, imputa la conducta infractora a la (...) y (...)”*

Doncs bé, l'Audiència Nacional considerarà que en aquest cas concorria una conducta culpable per part de l'entitat que havia estat sancionada per l'AEPD, *“conducta que configura el ilícito administrativo - artículo 44.4.b) de la LOPD en relación con el artículo 7 de la misma- que requiere la existencia de culpa, y se concreta, en el presente supuesto, en la recogida de datos personales relativos a ideología respecto de personas que negaron su consentimiento para dicho tratamiento de datos, o respecto de personas que ni siquiera conocían que dicha recogida de datos personales se estaba produciendo. Falta de diligencia que configura el elemento de culpabilidad de la infracción administrativa y resulta imputable a la entidad recurrente, y, que no precisa de la concurrencia de dolo”*.

D'acord amb el que s'ha exposat, aquesta Autoritat considera que en el cas analitzat concorre l'element culpabilístic exigít per la normativa i que permet imputar a la DGJ la comissió de la infracció relativa a la vulneració del principi de limitació de la finalitat que seguidament es detalla.

3. En relació amb els fets descrits a l'apartat de fets provats, relatius al principi de limitació de la finalitat, cal acudir a l'article 5.1.b) de l'RGPD, que preveu el següent:

“Los datos personales serán: (...) b) recogidos con fines determinados, explícitos y legítimos, y no serán tratados ulteriormente de manera incompatible con dichos fines; de acuerdo con el artículo 89, apartado 1, el tratamiento ulterior de los datos personales con fines de archivo en interés público, fines de investigación científica e histórica o fines estadísticos no se considerará incompatible con los fines iniciales («limitación de la finalidad»”.

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

Durant la tramitació d'aquest procediment s'ha acreditat degudament el fet descrit a l'apartat de fets provats, que es considera constitutiu de la infracció prevista a l'article 83.5.a) de l'RGPD, que tipifica la vulneració *"de los principios básicos para el tratamiento, incluidas las condiciones para el consentimiento a tenor de los artículos 5, 6, 7 y 9"*, en aquest cas del principi de limitació de la finalitat a dalt transcrit.

La conducta que aquí s'aborda s'ha recollit com a infracció molt greu a l'article 72.1.a) de l'LOPDGDD, en la forma següent:

"El tractament de dades personals que vulneri els principis i les garanties que estableix l'article 5 del Reglament (UE) 2016"

4. L'article 77.2 de l'LOPDGDD disposa que, en el cas d'infraccions comeses pels responsables o encarregats enumerats a l'art. 77.1 de l'LOPDGDD, l'autoritat de protecció de dades competent:

"(...) ha de dictar una resolució que les sancioni amb una amonestació. La resolució ha d'establir així mateix les mesures que escaigui adoptar perquè cessi la conducta o es corregeixin els efectes de la infracció que s'hagi comès. La resolució s'ha de notificar al responsable o encarregat del tractament, a l'òrgan del qual depengui jeràrquicament, si s'escau, i als afectats que tinguin la condició d'interessat, si s'escau."

En termes similars a l'LOPDGDD, l'article 21.2 de la Llei 32/2010, determina el següent:

"2. En el cas d'infraccions comeses amb relació a fixers de titularitat pública, el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha de dictar una resolució que declari la infracció i estableixi les mesures a adoptar per a corregir-ne els efectes (...)".

En el cas que ens ocupa, tal com va assenyalar la instructora a la proposta de resolució, no resulta procedent requerir l'adopció de cap mesura correctora, ja que es tractaria d'uns fets puntuals ja consumats.

Resolució

Per tot això, resolc:

1. Amonestar la Direcció General de Joventut com a responsable d'una infracció prevista a l'article 83.5.a) en relació amb l'article 5.1.b), ambdós de l'RGPD.

Carrer Rosselló, 214, esc. A, 1r 1a
08008 Barcelona

No cal requerir mesures correctores per corregir els efectes de la infracció, de conformitat amb el que s'ha exposat al fonament de dret 4t..

2. Notificar aquesta resolució a la Direcció General de Joventut
3. Comunicar la resolució al Síndic de Greuges, de conformitat amb el que preveu l'article 77.5 de l'LOPDGDD.
4. Ordenar que es publiqui aquesta resolució al web de l'Autoritat (apdcat.gencat.cat), de conformitat amb l'article 17 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, l'entitat imputada pot interposar, amb caràcter potestatiu, un recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar des de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveuen l'article 123 i següents de l'LPAC. També pot interposar directament un recurs contenciós administratiu davant els jutjats contenciosos administratius, en el termini de dos mesos a comptar des de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Si l'entitat imputada manifesta a l'Autoritat la seva intenció d'interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució ferma en via administrativa, la resolució se suspendrà cautelarment en els termes previstos a l'article 90.3 de l'LPAC.

Igualment, l'entitat imputada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per defensar els seus interessos.

La directora,